

Selmec – Sopron és az Alföld

Végre! Végre megérhettük, hogy a magyar erdészek Selmecen tarthatták vándorgyűlésüket, ősi Alma Materünk városában, ahonnan a magyar felsőfokú erdészkiállítás indult, ahonnan nótáink és köszöntésünk is származnak.

A vándorgyűlés valószínűleg nehezebben jött volna létre, ha nincs az unió, a schengeni határnyitás, Selmec és Sopron testvérvárosi szerződése és a határ két oldalán dolgozó erdészek és erdészeti szervezetek kollegiális és hasznos együttműködése.

Selmecre az Ipoly Erdő Zrt. munkatársai vezettek bennünket, akik elegánsan, szervezeten, felkészülten, ünnepelesen és baráti hangulatban tették a szívesen vállalt dolgukat.

Határállomás már nem volt, a selmeci rendőrök mindenütt segítették buszaink zavartalan áthaladását, ami Selmecen, a girbegurba és lejtős-emelkedős, szűk utcákban nem is volt olyan egyszerű.

A főtér, a Szentháromság tér igazi élő történelmi díszletként szolgált az emelkedett, szakavatott és tárgyilagos beszélgetésekhez, megemlékezésekhez, amelyek

több új és érdekes gondolatot is felvetettek.

A selmeci polgármester az Akadémia elköltözését egyértelmű veszteségként, míg a soproni polgármester érthetően a város új fejlődési lehetőségeként értékelte, hiszen Sopron így válhatott egyetemi várossá.

A felvidéki erdők elvesztése pedig a magyar erdészek számára jelentett új kihívást, jelesen az Alföld fásítását, amelyben az elmúlt évtizedekben alkothattak maradandót az itt dolgozó erdészek.

Megtudhattuk, hogy Selmecen ez idáig az ipartelepítésben látták a fejlődés lehetőségét, ma viszont a műemlékek helyreállítását és az idegenforgalom fejlesztését helyezik előtérbe.

Nekünk szerencsére régi diákkori emlékünkhöz a soproni műemlékek átfogó renoválása, majd dr. Kubinszky Mihály professzor úr élvezetes előadásai ezekről a munkákról, melyben a gótika és a reneszánsz egyidejűsége szép példájának nevezte a selmeci Szentháromság téri díszkaput.

Ez a vándorgyűlés egy csoda volt! Nehéz elhinni, de a valóságban bizonyosan megtörtént, mert másnap reggel a szendehelyi Szepi Fogadóban már elégedetten mosolygott a helyi csoportvezetőnk, Szabó Zoltán erdészvezető és Schmuck Melinda erdésztechikus kolléganő is.

„Ez jó multság, férfimunka volt!”

Kép és szöveg: **Dr. Czerny Károly**

Az erdők, a fenyők és a természet...

... ahogy Márai Sándor író látta

Márai Sándor Füves könyvét bizonyára számos olvasónk ismeri. Az ég, a föld és az élet szinte minden vonatkozásában találunk benne bölcs, olykor meglepő gondolatokat/meglátásokat. Ez az izig-vérig kapa-kaszakerülő, földig le szellemi ember nekünk, erdészeknek és természet szeretőknél is mond talán érdekeset és újat az alábbi két szemelvényben. Aki ismeri, olvassa el még egyszer, hiszen „Ismétlés a tudás anyja”. Akinek új, hátha kedvet kap az egész Márai könyv elmélkedő elolvasására.

Az erdőkben van valami megrendítő, különösen a fenyőerdőkben. Nemcsak sötét és következetes hallgatásuk rendíti meg, mély árnyaik, templomi fenségük és áhítatos magatartásuk. Megrendítő az élet akarata, mellyel egy nagy erdő kifejezi a világerőket. Gondoljunk csak el, miféle erők és szándékok építették az ötvenméteres fenyők százazreit! Mit

pazarolt el a természet magvakban, porzókban, bibékben, kísérletekben, napsütésben, esőben, széljárásban, míg egy ilyen erdő felépült! S milyen céltudatos és néma ez a létezés, mely semmi egyebet nem akar, csak lenni, csak felnőni és évszázadokon át megmaradni, teljesen kifejezve önmagát, lélegezve, felelve a világnak - s ugyanakkor nem tör senki és semmi ellen, otthont és életet ad élőlények milliárdjainak. Milyen nagy és bölcs közösség ez az ötvenezer holdas fenyőerdő. Mint az ősapák, úgy öröködnék az élet fölött a fenyők. Egyszerre felelnek hatalmas törzsükkel a földnek és az égnek. Amikor csak teheted, menj az erdőbe.

De mikor a nagy erdőbe mégy, vagy pusztaságokra, vagy a tengeren utazol, s lelked eltelik a fenség és végtelenség érzéseivel, ne csald magad: tudjad, hogy szíved mélyén téged csak az ember érdekel, semmi más. Egy népes kávéház is van olyan érdekes, mint az Atlanti-óceán vagy a Szahara,

vagy a Kárpátok fenyőerdői. Igen, egyetlen ember, mikor megmutatja lényét és elárulja titkát, érdekesebb, mint a Mont Blanc. Csodáld a természet végtelenségét, iparkodj összhangban élni jellemeddel és a természet erővel, de ne szégyelld és ne is tagadd, hogy a legfelségesebb természeti színjáték is meglepő gyorsan elveszti számodra igazi érdekességét és vonzerejét, ha nincs közvetlen köze általad ismert emberek sorsához. A vadregényes táj rövid időn belül értelmetlen és unalmas lesz, ha nem lép fel a természet végtelen színpadán az ember, szemléleted, érdeklődésed egyetlen igaz, soha nem megunható tárgya. A te dolgod, élményed, szereped, sorod e földön az ember, nem a Mont Blanc. A világ csak szín és díszlet, melyet mellékesen figyelsz; szíved és értelméd remegve csak e gyanús hős monológját lesi. Minden más előbb-utóbb unalmas.

Dobay Pál